

ZPRAVODAJ

ŘK farnosti
Stará Boleslav

Březen 2022

POSTNÍ DOBA – CESTA K ŽIVOTU

Příprava na velikonoce v sobě zahrnuje více než jen půst. Jde v ní vlastně o to, abychom svůj život co nejvíc připodobnili životu Krista. Proto původní název „Quadragesima Paschae“ (předvelikonoční čtyřicetidenní) přímo vybízí k tomu, abychom se během této doby připravovali na obnovu svého křtu.

Už od starověku sloužil tento čas k přípravě na svátky, na přijetí svátostí, ale také například k obdarování chudých a potřebných (almužna). To bylo silným znamením pro pohany, které ukazovalo, co to je křesťanská láska, když se křesťané zříkali jídla proto, aby se mohl najíst někdo jiný. Příprava

katechumenů na velikonoční křest zahrnovala i povinný půst. Přitom křesťané konali totéž dobrovolně, čímž dávali najevo svou solidaritu nejen s chudými, ale i s katechumeny.

Půst od sebe sama

Příliš často přistupujeme k půstu jako k souboru novoročních předsevzetí: vzdát se určitého špatného zvyku nebo se více dělit s chudými nebo se více modlit. Jenže podstatou půstu není sebezdokonalování. Co kdybychom se nezaměřovali v tomto postním období (ale nejen v něm) na vlastní aktivitu, co můžeme udělat pro to, abychom se proměnili, ale spíše na to, jak vytvořit v našem nitru prostor, aby nás Bůh mohl proměnit?

Půst má být připomínkou Ježíšovy výkupné oběti (Ježíš dal vše, svou pověst, svůj život - já „dávám“ aspoň tu malou věc, kterou si odřeknu). Bez tohoto chápání je půst skutečně podivným samoučelným podnikáním. Ovšem jádrem jakéhokoliv odříkání, ke kterému se mnozí v postní době chystají, by měl být „půst od sebe sama“, totiž od prosazování vlastních nároků, vzdáváním se toho co „musím mít“, co „musí být“, na čem trvám, ač objektivní důvody zde nejsou.

Příklad malého postního cvičení pro rodiny: Zkuste nechat jednou zorganizovat průběh rodinného večera, víkendu nebo jiného dne některého člena rodiny, který by chtěl něco jiného než ten, kdo ho běžně určuje, a podřídte se (otče, matko, manžel, manželko...), bez řečí a nevole, jinému programu, než je ten váš.

Pokání, které vede k obrácení

Nejde o sebeponížení člověka, ani o vyhledávání „zajímavých položek“ v seznamu nectností. A už vůbec ne o ukládání si nepříjemných úkolů, které by pro svou bolestnost či nepříjemnost měly „vykoupit“ naše hříchy. Jde o cestu k pravdě. Potřebujeme chvíle, kdy si uvědomíme: kdo jsme - koho ze sebe děláme - kam jdeme - co předstíráme a jaký je vztah reality našeho života k původnímu Božímu úmyslu. Takové zamyšlení může být současně deprimující i nesmírně povzbuzující. Může nás deprimovat hloubka nepravdy, kterou ve svém životě odhalíme (a to je závažnější než množství stále se opakujících hříchů!) a marnost našich opakovaných pokusů o zlepšení v té či oné důležité věci. Zároveň nás může povzbudit neúnavná Boží snaha vést člověka k uskutečnění skvělé představy, kterou Bůh o životě každého z nás má. Zní to až banálně, ale lze si znovu a znovu uvědomovat: „Pán Bůh to nevzdává!“ A je-li svrchovaně moudrý, potom je zřejmé, že od nás nežádá a nečeká nic, co by bylo skutečně nerealistické a nemožné.

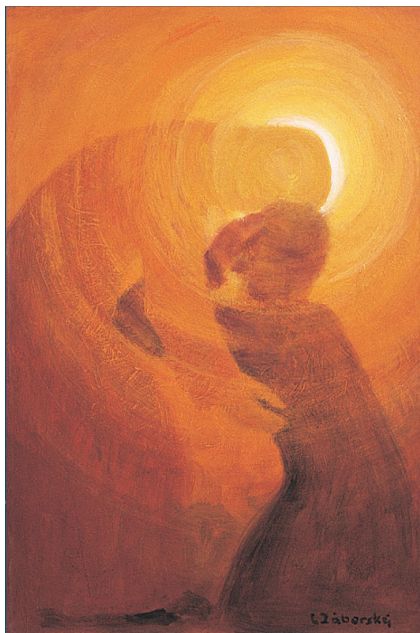
Je třeba se obrátit k Bohu, který chce a je schopen budovat spolu s námi náš život do podoby, kterou stvořením a vykoupením „naplánoval“ jakožto nejlepší z možných řešení našich životních cest. Zásadním výsledkem obrácení by mělo být vědomí a rozhodnutí: „Nechci chodit jen sám po vlastních cestách, ale chci jít dál s Tebou, Bože, hledat Tvé cesty, držet se jich!“ Je to změna životní orientace, nasměrování – ne jen nějaké osobní polepšení. Pro někoho to je v určitou chvíli života změna zásadní, takřka ve všem. Pro jiného už jen v té nebo oné věci. Ale pro každého, kdo bere své křesťanství vážně, je to šance, jak se dál s Bohem sblížit.

Zabývat se především Bohem samotným

V tomto světě, kde se stále mísí dobré a zlé, v naší třeba nejobyčejnější a nejbezvýznamnější životní úloze je křesťan tím, kdo má reálnou šanci žít z Ducha Božího. Pokud chce ale člověk jednat jen podle svých představ a plánů, pokud se nechá vést jinými „duchy“ (pýcha, zlost, touha po pozemské slávě, ...), kazí Boží dílo a tedy i svůj život. Odklání se od cesty, která křtem dobře začala. Více či méně se odcizuje Bohu.

Pokání znamená návrat. Není to návrat ke „starým zlatým časům“, „mládí, dětství, nebo nadšeného stavu po obrácení v dospělosti. Je to návrat k tomu nejlepšímu, co bylo křesťanovi Bohem nabídnuto a darováno. Aby byl člověk skutečně schopen pokání, tedy uznání svých vin a současně uznání moci a síly odpouštějícího Boha, potřebuje vidět velké věci Boží: znovu vidět, kým ho Bůh učinil a k čemu ho pozval. Teprve na tomto pozadí lze rozpoznat svůj hřích.

Proto je tak důležité, aby se křesťan v postní době zabýval především Bohem samotným, dále tím, co mu bylo od Boha křtem darováno, a teprve potom svým postním snažením. Toto snažení by nemělo stát především na nějakých zvláštních kouscích sebezáporu (který je nutný!) ani na množství skutků zbožnosti (které jsou užitečné!) které by křesťan vykonal jaksi navíc. Tak, jak se katechumen v postní době přibližuje ke svému vytouženému křtu, měl by si křesťan, dávno už pokřtěný, nějakým způsobem „přiblížit“ svůj křest. Ne jako

vzpomínku na dětství či mládí, ale jako faktickou událost, která postavila jeho život na úplně novou kolej bezprostředního nálezení Bohu. Postní snažení je potom k tomu, aby člověka vrátilo na tuto „kolej“ a aby smířením s Bohem ve svátosti pokání v něm obnovilo ten bezprostřední vztah mezi ním a Bohem, který nastal ve křtu. Tento stav je totiž naší počáteční účastí na vzkříšení. Nic, ani smrt, nás v tu chvíli nemůže odloučit od Boha – jen naše svobodné vzdálení se, tedy svévole, hřích. Právě ten má být překonán obrácením, smířením a odpuštěním, aby účast člověka na vzkříšení byla opět zcela obnovena. Teprve pak je možné Ježíšovo vzkříšení slavit plně, totiž ve spojení s naším vzkříšením. Jinak by to bylo jen divné oslavování něčeho, co je sice pěkné, ale co se křesťana vlastně netýká.

Aleš Opatrný, Pastorate.cz

BIBLICKÉ INSPIRACE

Biblický text

Z evangelia podle Lukáše (2. neděle postní)

Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbělel. A hle, rozmlouvali s ním dva muži - byli to Mojžíš a Eliáš. Zjevíli se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy však přemohl spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu a ty dva muže stát u něho.

Jak se potom od něho vzdalovali, řekl Petr Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady! Postavíme tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co mluví. Zatímco to říkal, objevil se oblak a zahalil je. Když se octli v oblaku, padla na ně bázeň. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj vyvolený Syn, toho poslouchejte!“ Když se ten hlas ozval, byl už Ježíš sám. Zachovali o tom mlčení a nikomu v oněch dnech nepověděli nic o tom, co viděli.

(Lk 9,28b-36)

Náměty k meditaci

- Proměnění je předzvěstí vzkříšení, a tak ukazuje (a dává předem zakoušet) cíl postní doby: Velikonoce, proměna celého člověka.
- Žádný jiný evangelní text (z událostí před velikonoce) se tomuto úryvku nepodobá. Ježíšova životní pouť je jakoby zahalená rouškou – a jen v tomto případě se poodhalí a něco z Kristovy slávy vyzařuje před zraky učedníků. Tato sláva má posílit učedníky tváří v tvář nastávajícímu utrpení Mistra a má potvrdit Ježíše jako Božího Syna Božího ("Toto je můj milovaný Syn") navzdory pohoršlivému proroctví o jeho smrti. Příhodným názvem perikopy by mohlo být: „Boží odpověď na zvěst o utrpení“.
- Všimněte si jakoby inverzního obrazu: Ježíšova ukřižování (Lk 23,26-49): V prvním případě jde o zjevení uprostřed blízkých učedníků, Kristus má zářící šaty, je na vysoké hoře, září oslnivým světlem. V druhém případě je to veřejná podívaná, Kristus je zostouzený, vyvýšený na kříži a obklopen zločinci, jeho šaty jsou roztržené, tma všude kolem.
Oba obrazy mají stejné obrysy, ale různé „barvy“. Jako Boží Syn Kristus vystupuje ve dvou mezních, opačných situacích lidské existence: je pokořený a oslavený, obklopen svatými a hříšníky, oblečen do světla a do temnoty.
- Dívej se na Krista. Představ si ho na hoře, jak je proměněný, prozářený, prostoupený světlem. Jednoduše nech spočinout svůj zrak na Kristu, jako bys na něm nechal své oči. Jak se Kristus odevzdal Otci, že jím byl nakonec tak prostoupen. Jak velký prostor a svobodu Kristus poskytl svému Otci, že ho mohl tak proměnit?
- „Můžeme se ještě změnit?“ Možná jste s takovou skeptickou otázkou vstoupili do postní doby. Mnohé pokusy o obrácení ztroskotaly. Odpověď na otázku nezní „ano“, ale „nejen změnit, ale dokonce proměnit“. Naše pokusy o obrácení byly doposud možná zaměřené na pouhou změnu vnějšího chování, překonání zlovyku, abychom vypadali dobře před sebou

nebo před druhými. V evangeliu však nejde o změnu, ale o proměnu – do morku kostí. A to bude možné tehdy, když pustíme Otce až na tělo, pod kůži, do svého nejhlubšího soukromí.

Angelo Scarano, Pastorec.cz

OHLEDNUTÍ ZA EKUMENICKOU BOHOSLUŽBOU

22. ledna v bazilice Nanebevzetí Panny Marie

Kázání ze slavnosti Zjevení Páně

Stále více si uvědomujeme narůstající temnotu prostupující tímto světem. Vnímáme temnotu, která nás odděluje od sebe navzájem. Tak, jako nás hřích vzdálil od Boha izoloval od jeho milosrdenství a lásky, takže ji nevnímáme ani necítíme. Nezřídka pochybujeme, ztrácíme naději. Avšak není to vina Boží. Hřích odděluje člověka od člověka. Nezáleží kdo ho způsobil, zda ten druhý, nebo já sám. Hřích je temnota, která odděluje nás od sebe navzájem, odděluje národy dalšími křivdami a hořkostmi. Bezpráví narůstá stejně jako bezmoc slabých, hlad chudých a prázdnota opuštěných lidí. Temnota zasáhla naši krajinu, ale vinou Boží to není. Právě v temnotě našich životů, našich vztahů, našeho potemnělého duchovního života jsme zaslechli slova o naději, kterou

přináší mudrci od východu. “Viděli jsme na východě jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit.” Je tu naděje! Mudrci od východu nám ji nečekaně přináší. Jsme překvapeni jako tehdy židovský lid. Přesto, že to zní až pohádkově, byla to pravda. Mesiáš je tady. Mágové z východu, na rozdíl od ostatních, tomu věřili a šlo za hvězdou, která skýtala naději. Jak se k jejich víře dnes stavíme my?

Nabízejí se nám tři reakce: Reakce farizejů – je blízka tolika unaveným věřícím, spícím, kteří ve své víře nehledají nic, než jenom klid a žádný zvrat. Poutá je k zemi nezám, lhostejnost, stereotyp bohoslužby a náboženských obřadů. Neměnnost to jejich modla. Žádný zvrat. Nadšení z příchodu Mesiáše jim bourá jejich představu a klidném náboženském životě. Jaká pak naděje?

Jaképak změny? Nějak to tu doklepeme, zatáhneme oponu, zhasneme a církve zavřeme.

Zákoníci a kněží jsou bez toužebného očekávání. Změnu nevyhlíží a pokud ano, tak takovou, která vyhovuje jejich představám o Božím působení. Určitě by nepovolal nějaké východní mudrce, aby nás tu poučovali, že se nám tu narodil mesiáš. Ten je přece náš, židovský. Rozhodně nebyl podle představ židů pro celý svět.

Reakce krále Heroda? Typicky mocenská. Dozvědět se co nejvíc, a pak to zatrhnout. Pohrdá chudým králem narozeným někde v Betlémě. Je ohrožením jeho moci. Postaví se mu, i kdyby to mělo být proti samému Bohu. Neuvědomuje si, že chce zničit naději pro něj, ale i všech ostatních ještě v zárodku. Vyvraždí všechny chlapce v Betlémě a okolí do dvou let. Někteří lidé jsou zlí, fanatičtí a z nenávisti, v touze po moci, berou lidem naději, aby nakonec zůstali sami beznadějně osamělí, prázdní, spoutáni nejhorší temnotou. Vláda moci a násilí krále Heroda nabízí jen ještě větší zmar a bolest. Před takovými lidmi je třeba mít se na pozoru a někdy se stát raději uprchlíky jako Maria s Josefem a utéct třeba i do Egypta.

A jaká byla reakce mudrců? Mudrci jsou první, kdo uvěřili v Ježíše jako Mesiáše, Krista, pomazaného Bohem k velikému úkolu. Uvěřili, ačkoliv byli pohané. Bůh jim to ukázal způsobem, kterým oni porozuměli. Ačkoliv je astrologie Božím Slovem přísně zakázána, přesto si ji Bůh použil, aby ho poznali, aby mohli nalézt mesiáše. Přišli nečekáni, nezváni a přesto, že by je mohlo odradit jednání kněží, farizeů a krále židovského království, tehdejšího Božího lidu, přišli se poklonit až k Ježíši a přinést dary. Dary, které jsou už od křesťanského starověku chápány jako symboly Kristovy identity: zlato zastupuje jeho královskou důstojnost, kadidlo jeho božství a myrha předznamenává jeho smrt. Rozmanité dary, rozmanitá zbožnost, různé křesťanské tradice, které přinášíme společně před Krista. Avšak důležitější je, abychom otevřeli poklady svého srdce ke společnému uctívání Krista a dovolili druhým být svobodně upřímní ve svém způsobu zbožnosti, jak jí chápou.

Přátelé, není to poprvé, co si Bůh povolal pohany, aby zahanbili věřící. Stačí vzpomenout na perského krále Kýra, za jehož peníze byl vybudován Chrám v Jeruzalémě. I nás nyní často zahanbují nevěřící. Kdy? Když nám připomínají pravdy evangelia a naše poslání. Když nám ukazují, že více jak majetky, kostely, chrámy a pole, jsou důležité vztahy a náprava společnosti, budování Kristova těla - církve. Když nám ukazují, že věřit v peníze je pošetilé a bláznivé. Že nemáme usilovat o světskou moc, aby zachránila Církev, ale že více než světská moc, je důležitá služba světu jakou konal Kristus. Křesťanské církve

musí spolupracovat na poskytování pomoci trpícím, přijímání vysídlených, při úlevě nadměrně zatěžovaným i při budování spravedlivé a poctivé společnosti. Služba evangeliu zahrnuje bránit lidskou důstojnost jakéhokoliv člověka. Máme toto všechno zapsané v Písmu svatém, jako tehdejší farizeové a zákoníci. Ti ale svou lhostejností a vlastními zájmy zaspali příchod naděje. Možná pro to musí Pán Bůh a možná že i chce, poslat nám do cesty pohany, kteří nás znovu učí věřit Pánu Ježíši Kristu a spoléhat se na jeho slova a jeho přítomnost tady a teď.

Betlémská hvězda naděje září, vidíme v ní světlo pronikající do hlubin naší doby. Vidíme v něm naši vzdálenost od sebe navzájem, církevně i lidsky, od Boha, ale i nás od světa, do kterého nás poslal. Církev se octla mimo svět, potemněla, místo aby v něm zářila jako maják. To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila, říká evangelium. To světlo Kristovo mění tvář dějin. Od chvíle kdy zazářila hvězda, dává naději. Nejprve mudrcům, že spatří mesiáše, zachránce světa. Znovu nám nyní dává naději, kterou probouzí Duch Svatý, že v životech Kristových následovníků Bůh opět působí změnu, která povede k proměně naší společnosti, ale i celého světa.

Věřím, že k jednotě všech křesťanů celého světa může dojít. Stejně tak věřím, že k jednotě všech národů světa, může dojít. K této změně ale nedojdeme bez pokání, bez návratu k Bohu, bez toho, aniž bychom předali otěže svého života Bohu do rukou. Dokud neuvěříme evangeliu Kristovu celým srdcem. Musíme ho společně pokorně prosit o jeho vedení, o smíření mezi námi a to, aby nám pomohl být dobrým světlem a dobrým kvasem, které proměňuje celou naši společnost.

Program letošního Týdne modliteb za jednotu křesťanů nám předkládají křesťané z Blízkého východu se sídlem v libanonském Bejrútu, kteří se nyní nacházejí v mimořádně těžké situaci kvůli ekonomickému kolapsu jejich země. Tím silněji vyznívají jejich slova o naději a světle! Jak přiléhavé! Tito křesťané z Východu nás zvou vydat se opět na cestu za tímto Světlem – na cestu společné modlitby a rozjímání nad slovem Písma a v ekumenickém společenství. Kéž bychom nezůstali neteční vůči tomuto pozvání. Nechoďme za hvězdami, které vyjdou a zhasnou. Ty jsou často jen bludičkami. Pojďme podobně jako mudrci z Východu a pokloňme se před Králem králů. Pojďme společně za Světlem a pak s tímto Světlem do svého okolí, které mnohdy tápe, bloudí a nevidí toto životodárné Světlo.

Přátelé, bratři a sestry: Ježíš je světlo, které tu bylo od počátku. Z lásky k nám se vydal vstoupit do temnoty světa. Víme, že kvůli zápasu o nás a náš věčný život zmařil sám sebe. My to nepochopili a obávám se, že ne zcela to ještě

chápeme. Vyšlapal nám cestu k Otci, kterou máme jít za Ním. Ptám se: Poznali jsme lásku Otce a Pána Ježíše, kterou k nám chová? Nebeský Otec za nás dal svého jediného Syna, abychom nezhynuli, ale měli život věčný. Zmrtvýchvstalý Ježíš září jako hvězda jitřní, svítí dál napříč proudem dějin jako maják, který všechny vede k tomuto dokonalému světlu, a překonává temnotu, která nás od sebe navzájem odděluje. Touha překonat tuto rozdělující temnotu nás nutí modlit se za jednotu křesťanů a usilovat o ni také dnes. Amen.

Radislav Novotný, kazatel Církve bratrské

LITURGICKÉ OKÉNKO

Popeleční středa

Znamením popelce začíná příprava na Velikonoční svátky, největší a nejslavnější dny v roce. Následuje čtyřicetidenní půst spolu se šesti nedělemi. Neděle se ovšem do postní doby nezapočítávají, poněvadž se za postní dny nepovažují. Popeleční středa tedy kalendářně připadá na 46. den před Velikonoční nedělí. Pro každý rok se vypočítává jiné datum Velikonoc a tedy i Popeleční středy.

V období raného křesťanství existovala praxe veřejného pokání po spáchání těžkého hříchu. Kajícník byl na začátku Postní doby biskupem vyzván, aby zahájil uložené pokání. Oblékl se do kajícího roucha a hlavu si posypal popelem. Obřadně byl vykázán z kostela a před vchodem až do Velikonoc žádal křesťany o modlitbu. Znovu byl přijat až na Zelený čtvrtek.

Sypat si popel na hlavu, sedět v popelu nebo vyhazovat hlínu k nebi bylo u dávných národů výrazem smutku, bolesti a lítosti. V antice i ve starozákonní

době byl popel symbolem smutku a pokání a tuto symboliku převzala i církev a uchovává ji až do dnešní doby. Instituce veřejného pokání se ještě před koncem prvního tisíciletí postupně vytrácela, avšak výmluvné gesto kajícího sypání popela na hlavu se začalo uplatňovat u všech účastníků bohoslužeb.

Papež Urban II. doporučil tento tento obyčej roku 1091 na Beneventské synodě pro celou církev. Mužům se popel sypal na hlavu, ženy kvůli povinnému závoji byly popelem znamenány na čele ve tvaru křížku. Zvláštní modlitba pro žehnání popela se objevila až v 11. století. Předpis, podle kterého má být použit popel ze svěcených ratolestí

Květné neděle předchozího roku, pochází až z 12. století.

PŘÍMLUVY

Bůh nechce smrt hříšníka, ale aby se obrátil a žil. Modleme se proto za spásu celého světa a společně volejme: Pane, smiluj se.

- Obnov, Pane, svou církev a připrav nás na slavení Velikonoc.
- Přiveď katechumeny ke křestnímu prameni a k eucharistickému stolu a dávej jim dary svatého Ducha.
- Dej, ať je všude ve světě respektována svoboda lidského svědomí.
- Pomáhej nám, abychom rozvazovali nespravedlivá pouta, dělili se s chudými a hladovými a nikdy nebyli neteční k potřebám bližních.
- Veď nás k pravému obrácení a zbav nás neupřímnosti a přetvářky.
- Pamatuj na všechny, kdo nás předešli ve smrt.

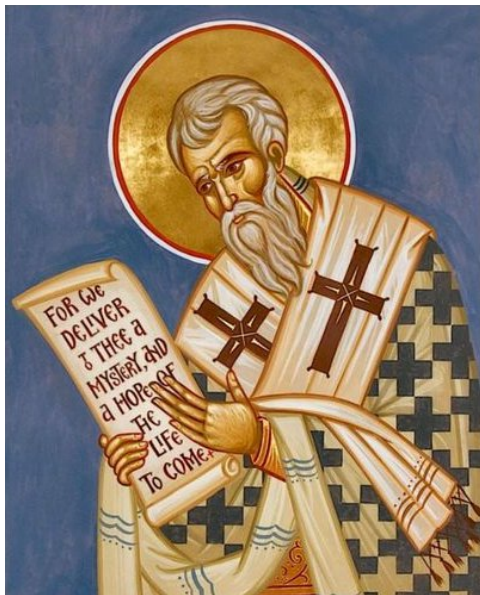
Pane, obnov a chraň celé lidstvo, neboť ve tvých rukou je všechna moc nyní i vždycky a na věky věků. Amen.

www.pastorace.cz

SVĚTEC MĚSÍCE

Svatý Cyril Jeruzalémský (313-386)

Cyril se narodil v Jeruzalémě nebo okolí kolem roku 315. Zde také studoval Písmo a byl vysvěcen na kněze. Biskupem se stal v roce 348. Na jeruzalémský biskupský stolec ho nejspíš navrhl biskup Akakios v domnění, že Cyril bude názorově blízký jemu i těm, kdo sympatizovali s ariány. Cyril se však od nich ve věroučných otázkách ostře střetl. Proto ho také v roce 357 jeruzalémská synoda sesadila. V dalších dvaceti letech se podle politické situace střídavě svého stolce ujímal a byl z něho sesazován. Třikrát musel z Jeruzaléma odejít do vyhnanství.

S konečnou platností Cyril usedá na jeruzalémský biskupský stolec roku 378, kdy též dochází ke sjednocení a smíření jeruzalémské církevní komunity. Cyril se zúčastnil jednání prvního konstantinopolského koncilu v roce 381 a následné konstantinopolské synody roku 382, kde byla potvrzena pravověrná nauka o tajemství svaté Trojice a také platnost jeho biskupského svěcení, v předchozích letech zpochybňovaného.

Cyril proslul jako kazatel, a to i ve vyhnanství v Tarsu, kde strhával posluchače k nadšení. Slavná kázání měl pronést v roce 348, převážně v chrámu Božího hrobu v Jeruzalémě. Zachovala se v zápisu jednoho posluchače pod názvem *Katecheze* a představují jeden z nejdůležitějších pramenů dogmatu a liturgie. Všechny Cyrilovy katecheze probíhaly v liturgickém kontextu. Na počátku mystagogických katechezí vysvětluje Cyril nově pokřtěným jejich smysl.

Z mystagogických kázání sv. Cyrila Jeruzalémského

O těle a krvi Kristově

Již toto naučení blaženého Pavla dostačí, aby nás přesvědčilo o božských tajemstvích, jichž jste se stali hodni, když jste byli učiněni jedním tělem a jednou krví s Kristem. Neboť on právě zvolal: „*V té noci, ve které byl zrazen*

Pán náš Ježíš Kristus, vzal chléb, vzdal díky, lámal a dával svým učedníkům říka: „Vezměte, jezte: Toto je mé tělo.“ A vzal kalich a vzdal díky a řekl: „Vezměte, pijte: Toto je má krev.“ Poněvadž tedy on sám zřejmě prohlásil a řekl o chlebu: „*Toto je mé tělo*“, kdo se ještě odváží pochybovat? A poněvadž on sám ujistil a řekl: „*Toto je má krev*“, kdo se bude pozastavovat a říkat, že to není jeho krev?

Jindy, když proměnil v Káni Galilejské vodu ve víno, jež je příbuzné krvi, cožpak nezasluhuje víru, když proměnil víno v krev? Byl pozván na tělesnou svatbu a učinil tento úžasný zázrak. A že průvodcům Ženichovým tím spíše dal požívat své tělo a svou krev, toto nebudeme vyznávat? Požívejme je tedy s plným přesvědčením jako tělo a krev Kristovu. Neboť ve způsobě chleba se ti podává tělo a ve způsobě vína se ti podává krev, abys přijetím těla a krve Kristovy byl s ním jedním tělem a jednou krví. Tak se totiž stáváme i nositeli Kristovými, poněvadž jeho tělo i jeho krev se rozděluje do našich údů. Tak se podle blaženého Petra stáváme „*účastnými božské přirozenosti*“.

Kristus, když kdysi rozmlouval s Židy, řekl: „*Nebudete-li jíst mé tělo a pít mou krev, nebudete mít v sobě život.*“ Avšak oni, nechápajíce tato slova duchovně, se pohoršovali a odešli domnívajíce se, že vybízí k (surovému) jedení masa.

Také ve staré smlouvě byly předloženy chleby. Ty však ustaly, poněvadž náležely ke staré smlouvě. Avšak v nové smlouvě je chléb nebeský a kalich spásy, který posvěcuje duši i tělo. Neboť jako chléb je přiměřený tělu, tak Slovo přísluší duši.

Nehleď tedy na onen chléb a ono víno jako na obyčejné (živly). Vždyť podle výpovědi Pána je to tělo a krev Krista. Neboť ačkoli smysly ti to předstírají, přece víra nechť tě utvrdí. Neposuzuj to podle chuti, nýbrž z víry buď nad veškerou pochybnost jist, že jsi se stal hodným těla a krve Krista.

Poněvadž jsi se naučil tomuto a zcela se přesvědčil, že co se zdá být chlebem, chléb není, ačkoli chuti tak připadá, nýbrž tělo Kristovo, a co se zdá být vínem, že víno není, ačkoli chuť to tak chce, nýbrž krev Kristova, posilni své srdce, přijímaje jej jako duchovní, a vyjasni tvář své duše.

V Kristu Ježíši Pánu našem, jemuž čest a moc a sláva na věky věků. Amen.

Ježíš Kristus se stal člověkem, jinak bychom ho nepochopili

Věříme v Ježíše Krista, který se zjevil v těle a stal se člověkem, poněvadž bychom ho jinak nepochopili. Poněvadž bychom totiž nemohli hledět na něj tak, jak byl, stal se takovým jako my, abychom tímto způsobem měli štěstí jej požívat. Jestliže nemůžeme plně patřit na slunce, které bylo stvořeno až čtvrtého dne, jak bychom mohli patřit na Boha, tvůrce tohoto slunce?

V ohni sestoupil Bůh na horu Sinaj, ale lid jej nemohl snést, a pravil Mojžíšovi: „Mluv s námi ty a budeme poslouchat. Bůh ať s námi nemluví, abychom nezemřeli“. Daniel nemohl snést pohled andělův a ty bys chtěl snést pohled Pána andělů? Teprve tenkrát, když, jak praví Písmo, „se mne dotklo lidské zjevení“, nabyt Daniel odvahy.

Když se Pán přesvědčil o naší slabosti, přijal na sebe podobu, o kterou si žádal člověk. A poněvadž člověk chtěl slyšet někoho, kdo by měl stejnou přirozenost jako on, vzal Vykupitel na sebe lidskou přirozenost, aby se člověk tím spíše dal poučit.

Catholica.cz

OSOBNOSTI NAŠÍ DOBY

Svoboda je vždy spojena s rizikem

Rozhovor Evy Čejchanové s Petrem Fialou

Že nebude neviditelným člověkem v davu měl Petr Fiala zapsáno ve svém životním příběhu možná už dlouho předtím, než vůbec započal – narodil se do rodiny intelektuálů, která byla trnem v oku jak nacistům, tak komunistům.

Vaše rodina pocítila hrůzy holocaustu. Předali vám svoje svědectví?

Moc o tom nechtěli mluvit, ani o tom, že část naší rodiny je židovského původu, protože v období komunismu i to byla poměrně velká nevýhoda. Vzpomínky nebyly jednoduché, takže jsem se to dozvídal postupně. Ale v rodině tohle samozřejmě přítomné bylo. Od dětství jsem s babičkou a rodiči jezdíval v září na židovský hřbitov v Hodoníně, a tak jsem poznával přirozeně i tuto část historie naší rodiny.

Válka znamenala konkrétní zkušenost naší rodiny s působením zla ve světě. Pro mě to má více rozměrů. Na jedné straně vidíme hrůzy nacismu, koncentrační tábory, vyvražďování Židů jen kvůli původu. Můj dědeček, hluboce věřící katolík, který se samozřejmě odmítl rozvést, byl pronásledován nejprve pracovně, pak mu hrozila i fyzická likvidace. To je jeden rozměr – samotný fakt nějakého původu byl diskriminující a vedlo to až k fyzické likvidaci milionů lidí.

A pak jsem si uvědomoval druhý rozměr, jak se něco tak strašného může stát v režii národa, který byl jedním z nejkulturnějších, nejvzdělanějších v Evropě. Všichni známe německou kulturu, úroveň německé filosofie, umění, hudby... A v tomto národě se mohlo projevit takové zlo, jaké jsme viděli v podobě nacismu. To je podle mě varující. Nemůžeme si být nikdy jisti, že se zlo nevrátí.

Co proti tomu můžeme dělat?

Musíme se zlu aktivně stavět, každý sám i společně. Nic nás samo o sobě definitivně nechrání před tím, abychom nepodlehli nějakému zlu. Velmi záleží na tom, jak s těmito věcmi bojujeme už v samém zárodku. Takže jsem od mládí citlivý – a není to jen kvůli rodinné zkušenosti, ale je to i kvůli ní – na jakékoli formy a náznaky pohrdání někým kvůli tomu, jakého je původu, z jakého je národa. Mám velký odpor k všelijakým kolektivismům, ale i kolektivním vinám a podobným věcem.

Před listopadem 1989 jsem vydával samizdat, účastnil jsem se podzemní univerzity a dalších nezávislých aktivit, například v rámci skryté církve. Těžce jsem pociťoval, co se tady děje lidem, jak se promarnují talenty, jak všechno ovládá ideologie. To bylo obrovské zlo. S nikým, kdo to dnes bagatelizuje, si nemohu rozumět. A 17. listopad nám otevřel všechny možnosti. Byla to obrovská radost, nesmírně jsem si toho vážil. Měl jsem slzy v očích, protože jsem věděl, že komunismus padl a že svoboda přijde.

Mohla by se u nás totalita objevit znovu?

Vždy to hrozí. Existuje známý výrok Ronalda Reagana, že od ztráty svobody jsme vždy vzdáleni jen jednu generaci. V mnohém je pravdivý. Ale nebezpečí nějaké diktatury a podlehnutí ideologiím je ve společnosti přítomné permanentně. Neustále je třeba vést zápas o svobodu a demokracii. Dokonce bych řekl, že formy totality, které už známe, jsou méně nebezpečné než ty, které neznáme.

Demokracie není definitivní stav, je to idea, ke které směřujeme v nějakém procesu, neustále se musíme snažit, abychom ji měli. Negarantují ji žádné mechanismy, ani volební, ani jiné, demokracii zaručuje jen to, že lidé chtějí žít ve svobodě. Často k nesvobodě vedou zdánlivě dobré úmysly, protože svoboda je vždy spojena s rizikem, s nejistotou. Já se rozhoduji, já nesu za svoje rozhodnutí odpovědnost. A mohu se rozhodnout špatně.

I Bůh dal lidem svobodu špatně se rozhodnout...

Ano, člověk byl Bohem stvořen jako svobodný – to je nesmírně důležité. I s tím rizikem, že Boha odmítne. A věřící člověk musí přemýšlet nad tím, proč byl takto stvořen. Přestože je to tajemství, něco nám to říká – mimo jiné to, že se musíme

neustále znovu a znovu zodpovědně rozhodovat pro dobro. A že je to spojeno s rizikem nejistoty. Ale kdyby tam ta nejistota nebyla, tak to není svoboda.

Jaká byla vaše cesta k víře?

Možná jsem trochu zvláštní v tom, že jsem k víře přišel racionální cestou – přes filosofii, umění, poznávání historie světa. Byl to proces. Nechal jsem se pokřtít ve 22 letech v roce 1986, na to velmi rád vzpomínám. Měli jsme velmi živé katolické společenství, které dodnes funguje. Nějakou dobu k nám chodil třeba František Lízna. Hodně jsme byli v kontaktu s dominikány. Absolvoval jsem určitou formu teologického studia, které organizoval tehdy zakázaný řád dominikánů po bytech. Biblistiku nás učil například Dominik Jaroslav Duka, který tehdy pracoval v plzeňské Škodovce a jezdil nám do Brna přednášet.

Víra a křesťanský způsob života jsou pro mě zásadní. Víra je přirozenou součástí mého života. Nemám ale moc potřebu o tom veřejně mluvit. Stačí, když řeknu, že pro můj život a pro to, co dělám, je to důležité.

Máte nějaké citát z Bible, který vás provází?

Stejně jako nemám nejoblíbenější knížku, nemám jen jeden oblíbený citát. Pro mě je důležité celé poselství Bible i církevní tradice. Ale mám rád jeden citát, který s křesťanstvím souvisí: „Kdo se ožení s duchem doby, bývá brzy vdovcem.“ To vyjadřuje i přístup křesťana ke světu.

časopis Brána, 2019

Z LITURGICKÉHO KALENDÁŘE

2.3. (středa)	Popeleční středa
6.3. (neděle)	První neděle postní
7.3. (pondělí)	Připomínka svatých Perpetuy a Felicity, mučednic
8.3. (úterý)	Připomínka svatého Jana z Boha
13.3. (neděle)	Druhá neděle postní
17.3. (čtvrtek)	Připomínka svatého Patrika, biskupa
18.3. (pátek)	Připomínka svatého Cyrila Jeruzalémského, biskupa a učitele církve
19.3. (sobota)	Slavnost svatého Josefa, snoubence Panny Marie
20.3. (neděle)	Třetí neděle postní
25.3. (pátek)	Slavnost Zvěstování Páně
27.3. (neděle)	Čtvrtá neděle postní

APOŠTOLÁT MODLITBY

BŘEZEN 2022

celosvětová síť modlitby s papežem Františkem

Úmysl papeže: Za křesťanskou odpověď na bioetické výzvy

Modleme se za nás křesťany, abychom tváří v tvář novým bioetickým výzvám vždy podporovali ochranu života prostřednictvím modlitby i konkrétního nasazení ve společnosti.

Národní úmysl: Za katechumeny

Modleme se za všechny, kdo se připravují na křest, aby pevně přilnuli ke Kristu a jeho církvi.

POŘAD BOHOSLUŽEB

Den	Hodina	Místo
Pondělí	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Úterý	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Středa	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Čtvrtek		
Pátek	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Sobota	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Neděle	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav

*Farní zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav,
Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com.*

Duchovní správce: J.M. Libor Bulín, mobil: 602 542 847; e-mail: liborbulin@seznam.cz

Příspěvky, připomínky zasílejte na adresu: v.simik@centrum.cz

Uzávěrka čísla je v úterý před poslední nedělí předcházejícího měsíce.